

til, forsaavidt der ikke havde fundet en Afsløsning Sted af Vegt og Arbejde til Kirken, da at forlange de fornødne Arbejder som Kjørster osv. udførte af Sognets Beboere; men det er naturligt, at jeg ikke her skal gaa ind paa at antyde, hvilke Grændser man kunde sætte for Forpligtelsen. Alt det, der er kommet frem, og som er anført baade af mig og den ærede foregaaende Taler, vil vistnok have overbevist det høie Thing om, at dette er et Lovforslag, der maa underkastes en meget alvorlig Prøvelse for at udfinde den Vej, som det maa være tilraadeligt og forsvarligt at gaa. Men idet jeg nu har sluttet dette som en almindelig Bemærkning, skal jeg tillade mig endnu at tilføie nogle enkelte Erindringer med Hensyn til Lovforslaget til mulig Afbenyttelse i alt Fald af det Udvalg, der maatte blive nedsat. Det hedder i Lovforslaget, at ved det Syn, som afholdes i Genhold til Bestemmelserne i Loven af 1861, kan det, hvor Omstændighederne kræve det, bestemmes, at Vandet skal afledes ved Draining eller paa anden hensigtsmæssig Maade. Egesom den ærede sidste Taler, saaledes er ogsaa jeg standset ved dette Udtryk, at det er Synet, i Genhold til Loven af 1861, der skulde tage Bestemmelse i saa Henseende; thi jeg tror rigtignok ikke, at der er nogen Klarhed deri. Det lader sig ikke gjøre, hvor der er Spørgsmaal om en Foranstaltning som den at foretage en Draining af en Kirkegaard, som mulig kan være af stort Omfang og Betydning, at blive staaende ved, at de to bygningsskyndige Mænd, som under Provstens Ledelse afgive Synet, skulde tage Bestemmelse derom; men jeg maa gaa noget videre. Jeg maa nemlig bemærke, at naar den ærede sidste Taler mente, at man dog i alt Fald maatte have Afgang til at benytte det særlige Syn, som Loven af 1861 i § 33 omtaler, saa tror jeg heller ikke, at der egentlig kan være Tale derom uden en ganske særlig Bestemmelse. Jeg skal tillade mig at bemærke, at denne § 33 fastsætter, at der enten efter Synets Begjæring eller efter vedkommende Kirkeiers Begjæring kan udnævnes et særligt Syn, bestaaende af 3 Mænd, der udmeldes af Kultusministeriet, som ikke kan være Gjenstand for Oversyn, og at dette

skal eller kan benyttes i saadanne Tilfælde, hvor Sagens Besskaffenhed eller Maaden, hvorpaa det skal udføres, gjør, at man maa erkende, at der hører en vis Sagkundskab til. Men, naar jeg nu sagde, at man ikke kan holde sig til det, som den ærede sidste Taler bemærkede, skal jeg anføre Grunden, og den er, at denne § 33 ikke kan anvendes udenfor de Tilfælde, som den betegner. Paragrafen betegner kun to Tilfælde, og disse ere for det Første, hvor der er Spørgsmaal om en Reparation af Kirkebygningen, og dernæst, hvor der er Spørgsmaal om en Kirkegaards Omlæggelse. Vi have altsaa ingen Lovbestemmelse, ingen Forfrist i Loven af 1861 om Anvendelsen af et saadant særligt af Ministeriet udnævnt Syn, uden i de to her nævnte Tilfælde, og det vil derfor under de yderligere Forhandlinger i Anledning af Lovforslaget være fornødent at sørge for, at Bestemmelsen i § 33 bliver udvidet saaledes, at den vil kunne anvendes i det her omhandlede Forhold. Dette var min ene Hovedbetragtning. En anden almindelig Bemærkning er den, at det hedder i Lovforslaget, at det skulde paalægges „Tiendeieeren“. Jeg tror just ikke — det er kun en mindre Bemærkning — at det er saa heldigt at tale om, at det er Tiendeieeren, der skal gjøre det. Mening er ganske bestemt den, at det er Kirkeieeren, og jeg tror, at det er rigtigt at benytte netop dette Udtryk, fordi vi med Hensyn til Begrebet „Kirkeier“ have en gjennem Lovgivningen fastslaaet Bestemmelse om, hvem der menes med dette Udtryk, saaledes at man derved træffer netop det, hvorpaa det kommer an. Det er nemlig Forordningen af 13de November 1829, hvor der i § 1 tales om det Tilfælde, at de tiendepligtige Sognebeboere selv ere Kirkeiere, og hvor dette Udtryk forklares ved, at de selv oppebære Kirkens Indtægter med den sædvanlige Forpligtelse at vedligeholde Kirken. Jeg tror, at det vilde være ønskeligt at optage denne Betegnelse, og det ikke alene af denne, men ogsaa af en anden Grund. Jeg veed ikke, om den ærede Forslagsstiller har været opmærksom paa, at Loven af 1861 i § 25 omtaler et Tilfælde, som vilde gjøre særegne Regler fornødne. Det er nemlig det Tilfælde, at en Kirke ier sig